

R. Nr. 1
Arad, str. L.
ABC-aria:
Pe un pe 1/2
de an de an
an 10 2 cor.
5 cor. pe an
N-rii
-ia și
Pe an:
și.
enapoiază
Manu

ADMINISTRAȚIA:
Arad, strada Aulich Nr. 1

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima dată 14 bani; a doua oară 12 bani; a treia oară 8 b., și timbru de 60 bani de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele cât și insertiunile sunt a se plăti înainte în Arad.

Serisori nefrancate nu se primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Primele mărturisiri.

(R) În același timp, în care ziarele maghiare vestesc că la Budapesta s'au ordonat anul acesta peste 40.000 licitațiuni la casele celor ce nu și-au plătit darea, și când ministrul de finance arată că în Toronto, cel mai bogat comitat din țeară, nu s'a plătit de cât 13% din darea câtră stat, fruntașii politici maghiari se sfătuiesc în Budapesta asupra chestiei colonisărilor, adică: cum și unde să cumpere pământ pentru a da țeranilor maghiari?

Primele mărturisiri le avem deja chiar din a doua ședință a comisiei de anchetă ținută (la 19 c.) sub presidenția ministrului de agricultură.

Hotărât, e vorba ca pământuri să se cumpere între naționalități, ear' întreaga acțiune este îndreptată mai ales în contra noastră, a Românilor, cari locuim părțile de la margini, pe linia de la Sătmăr și până jos, la Dunăre.

Că avem a face cu un fel de maniac, cari în chipul acesta socotesc a mântui neamul unguresc de ori ce primejdie, o să ne convingem îndată ce vom urmări mai cu atenție debaterile ce se urmează între fruntașii politici și economici maghiari.

Astfel, în ședința de la 19 c. *Bejancovits Sándor* (cităm textual după darea de seamă oficială):

„Atrage atenția celor competenți asupra stării din comitatele marginase, unde lucrurile sunt mult mai grave și mai triste de cât în părțile ardeleni, unde situația se agravează încă prin faptul că marile proprietăți cad, una după alta, în mâinile streinilor. În cercul unde odinioară erau proprietățile lui Rákoczy, azi nu mai este o singură proprietate maghiară“:

Și totuși, înțelepții țerii în loc să-și bată capul cum să mântue de la perire pe proprietarii mijlocii și chiar pe cei mari, vorbesc de colonizarea cu Unguri a „marginet locuită de naționalități“ (adecă de Români).

Să mergem însă mai departe. Sándor János, un fel de luceafer al Ungurilor ardeleni, vine și mărturisește:

„Proprietarii mijlocii din Ardeal sunt bântuiți de nevoi multe și de tot felul. Când la bursa din Budapesta grăul este cu 7, în Ardeal nu se vinde mai scump de cât cu 5^{1/2} fl. și din contră: un obiect de industrie care în Budapesta este cu 5 fl. în Ardeal este deja cu 6 fl ear' banii, cari aici se dau cu 40%, în părțile ardeleni costă 120% (mare mișcare în sală). Marile institute de bani, e adevărat, dau cu 40%, dar prin mijlocitori. Să zicem 100%, destul de scump și așa (strigăte: Românii numai la 120%, acesta-i adevărul.) Chestia securăscă nu se poate rezolva prin colonisări. Secuiul nu emigrează pentru că n'ar avea pământ, ci se duce în România să-și valorizeze acolo brațele, pentru că în țeara lui n'are de lucru“...

Și totuși, vor să împăneze Câmpia Ardealului cu colonii secuiești...

Parcă nu au mai fost p'acolo coloniști secui, cari au perit, că nici urmă nu le-a mai rămas!

Peste cele spuse de Beksics, trecem. El e apucat de ideea bizară a „schimbării proprietății“: marii proprietari maghiari de pe Alföld să vindă din moșiile lor întinse și să cumpere păduri — de pildă — pe teritoriul locuite de naționalități, unde să se pună apoi pe maghiarisare... Pe tema asta a scris doar nu de mult o carte groasă; o susține deci și în comisia de anchetă.

Interesant este ce a spus episcopul romano-catolic din Timișoara... Unele foi maghiare, între cari „Budapesti Hirlap“, adevărat nu reproduce dar „Pester Lloyd“ și „Egyetértés“ în darea lor de seamă scriu despre Desewffy:

„El îndeamnă la moderațiune și precauțiune, atât în expresiuni cât și în acțiuni, ca nu cumva să provocăm earăși o nouă tulburare între naționalități... În fine, ar pune grije mare ca în unele colonii (se înțelege, în Banat) să fie și Șvabi, dela care Maghiarii ar putea învăța multe lucruri bune“...

Sfârșitul acestor colonisări ar fi că și Ungurul și Șvabul ar trebui să învețe românește, altfel nu ar ști să se înțeleagă între dânsii, pentru că reciproc nu-și pot învăța limbile, dar pe cea românească o poate învăța și Șvabul și Ungurul.

Csernovits Diodor, director (în Arad) al moșiilor statului, a fost cel care mai cu dinadins a accentuat că colonisările aici, la margine, trebuie făcute. „Din Selagiu, a zis el, și până pela Panciova, înțelegând și Caraș-Severinul, trebuie făcut un fel de brlu, din care ca ramificație, pe văile mai roditoare, să patrundem în sus, spre Ardeal“.

Sper, a terminat, că statul va avea banii necesari acestor acțiuni; dacă nu avem bani, apoi să ne virăm capetele în nisip și să așteptăm până-ce vânturile fluzului naționalităților ne vor acoperi (aplause).

Noi zicem însă, că nu e vorba din partea naționalităților de nici o primejdie, ci fruntașii aceștia maghiari zugrăvesc — cum zice Românul — caî verzi pe pereți numai să sperie, obștea și să facă pe guvern a institui comisii, consiliu superior, biuro central, controlori de colonizare, cum cer toți apostolii colonisării, ca astfel nația lui Bartha Miklós să mai aibă la dispoziție câte-va posturi bine plătite... Banii și așa se vor lua din vistieria țerii, unde plătesc și naționalitățile, a căror maghiarisare se țintește cu ajutorul coloniștilor.

Ori—dacă cu adevărat cred în succesul colonisărilor—avem a face cu niște tâmpiți, cari nu ved, că vind ei să-și întărească neamul, slăbesc țeara, provoacă lupte amare între fi aceleiași patrie iubită. Nu ved, că pe când în sinul neamului lor bântue un șir întreg de nevoi, încât întregul ținut unde-si avea odinioară moșiile Rákoczy, azi nu mai e o palmă de loc proprietate maghiară, p'atunci este adevărată sinuciderea a încerca să

maghiarizeze, să strice buna conviețuire între cetățenii de la a căror pace și dragoste depinde însăși existența statului.

Dar vom reveni.

Sporirea contingentului armatei. „N. Wiener Tagblatt“, scrie un articol sensationabil privitor la sporirea contingentului armatei comune. Zice că și după debaterile urmate în Dieta maghiară, unde baronul Fejérváry a fost interpellat asupra acestei afaceri, dar s'a ferit a răspunde hotărât, ci a răspuns evasiv, se menține ideea sporirii contingentului militar. Se înțelege sporirea aceasta nu se va face în măsura ce se observă în Rusia, Germania și Franța, ci treptat, treptat, avînduse în considerație îndeosebi starea financiară a țerii.

Moștenitorul tronului. În cercurile înalte din Viena — scrie „Budapesti Hirlap“ (de la 21 c.) — se vorbește și pretutindeni face mare senzație următorul fapt ce s'ar fi petrecut la Curtea imperială: Nainte cu câte va săptămâni, la Burg s'a dat adecă un prânz așa zis familiar, la care înafară de câți-va înalți demnitari, n'au fost de cât numai membri de ai casei domnitore. La prânzul acesta, se zice, M. Sa Monarchul a salutat pe cel mai mic fiu al arhiduceului Otto, pe Francisc Iosif ca presumtiv moștenitor al tronului. Toastul acesta a făcut mare impresie în cercurile de la Curte, ear conentariile ce se fac sunt încă și mai de senzație. Intre altele se dă ca sigur, că doi arhiduci, cei mai de aproape de tron, vor renunța la drepturile lor în favorul tinerului arhiduce Carol Francisc Iosif, care abia acum o să între în al 14-lea an al vieții; el s'a născut adecă în 1887, în Persenberg.

Gospodărie ungurească. În articolul al doilea despre „Ungaria independentă“, din care reproducem mai la vale, stă și următoarea sentență, pe care o scoatem într'adins aci la iveală, anume:

„Nu mai departe decât 5—6 mile spre sud dela capitala cea făurită în mod măestrit, se găsește adevărată pustietate, despre ceea-ce se poate convinge ori-și-cine. Nu seamănă oare ca ou cu ou această gospodărie ungurească cu cea polonă?“

Caracteristica aceasta e și de actualitate în legătura cu conferențele anchetei de colonizare.

Noul guvern austriac.

Depunerea jurământului. — Programul guvernului.

La 20 c. Körber, noul prim-ministru austriac, precum și colegii săi, a depus jurământul legiuit în fața M. Sale. După această solemnitate, la care au asistat contele Abensberg, mareșal al Curții, M. Sa a primit pe fiecare ministru în audiență.

În aceeași zi, „Wiener Abendpost“ aduce în fruntea sa următorul comunicat:

Noul guvern, chemat din încrederea M. Sale, are ca misiune principală să rezolve în comună înțelegere chestia naționalităților, ear' misiunea culturală o vede în stringerea la un loc a tuturor forțelor de muncă pentru înflorirea statului. Luptele naționaliste, cari deja în sine sunt regretabile, în urma perpetuării lor, au umplut

sufletele cu patimă politică și au legat toate puterile poporului, chemate a realiza muncă binefăcătoare pe o mulțime de terene reale, — ear' viața socială au viciat-o și au făcut să fie desconsiderate chiar și interese, cari sunt comune tuturor neamurilor din monarchie. Recunoașterea acestor mari pagubi a făcut să se pătrunză toate cercurile serioase de convingerea, că inomis e necesar să se pună capăt luptelor dintre naționalități ori cel puțin să se modereze simțitor și să se prevină astfel o sguduire a așezămintelor publice. Experiențele anilor din urmă au arătat, că în chestii naționale numai aceea se poate menține ce izvorește din înțelegerea părților interesate.“

Se spune apoi că guvernul va căuta ca pe terenul practic să rezolve cearta dintre părțile interesate, convocând curând la Viena o conferență a bărbaiilor de încredere, conferență în care guvernul va lua parte activă, venind cu anume proiecte concrete. După aceea se va convoca Reichsrathul, care va ave să se rostesească asupra lucrării conferenței.

Se schițează apoi și politica economică a noului guvern, spunându-se, că se va ave în vedere îndeosebi eliberarea atâtor forțe azi ori legate ori împedicate la muncă din cauza certelor pătimase naționaliste.

Ungaria independentă și viitorul ei.

II.

În al doilea articol, publicat în N-rul dela 13 Ianuarie al lui „D. Volksblatt“, autorul trece în revistă și analizează raporturile „Ungariei (presupuse) independente față cu statele învecinate cu ea“. Tabloul cel zugrăvește autorul privind lucrurile din acest punct de vedere, reiese cât se poate de nefavorabil pentru „Ungaria independentă“, ceea-ce de altfel va recunoaște din propriul raționament fie-care om cu judecată, ori-cât de puțin s'ar ocupa cu politică. Căci, dacă „Ungaria independentă“ ar sta singură, nealiată cu nimeni, ea în curând ar intra însă în conflicte mai cu toți vecinii săi, în primul rând cu statele balcanice.

„Dar, la urma urmelor — scrie autorul — din cauza alcătuirii sale ethnice, Ungaria, ea de ea, este un aliat în care nu te poți bizui, ear elica dominatoare acolo prea de tot este pretențioasă și cu gura spartă. Probabilitatea deci despre o alianță durabilă, ear nu numai trecătoare, incidentală între Berlin și Budapesta este foarte mică. Să admitem însă, că o astfel de alianță durabilă s'ar putea închege, dar apoi urmarea ei ar fi o schimbare la față radicală a stărilor, a politicii sale din lăuntru; ear pe deasupra puterea de atracțiune a marelui strălucitei împărății vecine ar avea urmări, pe care Ungaria și-a dat până acuma toate silințele a le evita.

O alianță cu Rusia, autorul nici nu o discută, căci „ea ar fi moartea ei sigură“.

O alianță eventuală cu România putem să o lăsăm nediscuțată, ear încât privește statele apusene, ele nici nu vin în socoteală.

„Astfel dar, din toate rodontadele enorme pentru șovinismul roșu-alb-verde nu rămâne absolut nimic de valoare.

„Sau isolare politică—sau schimbare de sistem!“—exclamă autorul ca încheiere a pasajului respectiv.

Urmând apoi o analiză asupra înfățișării ce ar avea o *gospodărie ungară* independentă, care ar ajunge la o *gospodărie polonă*, autorul presupune chiar eventualitatea unei *impărțeli a Ungariei*, precum s'a întâmplat cu Polonia.

„Ardealul ar fi alăturat la România, prin ceia-ce regatul român ar dobândi o înmulțire așa de considerabil în teritoriu și populație de același neam, arondându-și tot deodată în mod firesc granițele țării, încât în urma omogenității celei mari a populației sale ar avea pretensiuni a fi luat și mai mult în socoteală și eventual s'ar putea alăturarea ca factor important la alianța germano-austriacă...“

Autorul articolului trece apoi și discută alte urmări politico—militare ale Ungariei devenită independentă. Prima și cât se poate de apropiată urmărire ar fi: isgonirea *Obrenovicilor* din Serbia și formarea *confederațiunii balcanice*.

„Politica internă a clicii evreiești din Pesta a adus într'adevăr treburile într'acolo, că în cazul de independență a Ungariei, orice răzbel cu statele balcanice ar pune pe tapet imediat pericolul revoluțiunii din partea Românilor și Croaților și alăturarea amândouora la conaționalii lor...“

„Ea inferioritatea militară a Ungariei independentă în comparație cu cea a statelor balcanice federate ar fi atât de mare, încât catastrofa ar urma în scurtă vreme.“

Articolul de două pagini și o coloană încheie cu cuvintele:

„Astfel dar, nițică modestie, domnilor grandomanți de peste Leita; ear celor ai noștri recomandăm firmitate și îndărătnicie față cu grandomanii îngâmfai.“

Concertul din Năsăud.

(Coresp. part. a „Trib. Pop.“)

6 Ianuarie.

Trăim vremuri grele, deci caută să petrecem cât se poate de mult!

Da, pentru-că grație curentului șovinist, care duce naia poporului ales al lui Israel și pe vitejii urmași ai lui Arpad, noi

naționalitățile din fericitul Canaan am ajuns că abia putem răsufla. De o manifestare a vieții naționale 'ni-au rămas doar' apu-mai petrecerile.

De aceea totdeauna voi zice: Românii, petreceți-vă cât se poate de mult! — Și petreceți ca la Năsăud, ale cărui baluri sunt cele dintâi: cu fete multe și frumoase, cu tineri tot unul și unul, cu veselie ce trece adese dincolo de zorile dimineții.

Și apoi scopul principal al concertelor și al balurilor este a întruni la un loc întreaga inteligență, a se delecta în producțiunile teatrale-declamatorice și musicale ale diletanților, a se bucura și a se entusiasma.

Și concertul dat de reuniunea română de cântări din Năsăud, în preșeara Anului-Nou, a fost succes, a fost frumos, pentru-că intrania în sine eleganță și veselie.

În sală, cu gust decorată, apăreau ca niște arătări de pe altă lume frumoasele d-șoare, cu ochii negri, albaștri și verzi, unele de statură înaltă, falnică, altele mai mici, dar' tot atât de drăguțe, toate cu zimbet pe buze și ușoare la joc, încât numai aripi de-ar fi avut, ai fi crezut că sunt angeri. D'apoi nevestele?! Câți tineri n'au căzut în păcatul individiei din pricina lor și câți nu 'și-or fi luat eroica hotărâre de a se jertfi Hymenei?

Dar' pardon, ... m'am abătut de la scop.

Concertul s'a început cu „Colinda“ de G. Dima, executată cu mult succes de corul reuniunii condus de dl prof. de muzică E. Ștefanuș. Al doilea punct fu „Un dor“, quartet de Heine, executat de corul reuniunii.

Punctul trei „Prima rochie lungă“ monolog de I. Vulcan, predat de drăgălașa d-șoară Elena Toșan.

D-șoara Toșan 'și-a jucat rolul perfect. Cu vocea-i îngerească, cu adevărată artă a predat acest monolog, cu atâtă simț, căldură și pathos, încât publicul a rămas încântat. Furtună de aplauze au acoperit ultimele cuvinte ale d-șoarei diletante.

Punctul patru „Tot 'ți-am zis măndro“ sextet de E. Ștefanuș, punctul cinci „Rămâi sănătoasă“ de G. Dima, punctul șapte „Cucule cu peană sură“ de G. Dima au fost executate de corul reuniunii cu mult succes.

Punctul șase „Portretul“, duet aranjat de E. Ștefanuș exec. de d-șoarele Emilia Mischinger și Ana Filipan accomp. cu piano de d-șoara Lucreția Moșil. A

fost executat cu atâtă însuflețire și simț, încât publicul asculta cu suflarea reținută sunetele dulci și armonioase, în cântă-șoarele își vărsau întrag focul sufletelor lor. Asemenea și acompaniarea cu piano a d-șoarei Moșil a fost admirabil executată. La aplauzele frenetice ale publicului acest punct a fost repetat. Într'adevăr acest punct a ridicat concertul splendid la un înalt punct artistic.

Punctul opt „La oglindă“, monolog de G. Coșbuc, predat de d-șoara Letiția Mureșianu a fost fără îndoială unul din cele mai reușite puncte. D-șoara Mureșianu apare pe scenă în costum național și e primită cu aplauze! Monologul a fost predat în mod admirabil; atât gesticulațiunea, cât și intonarea au fost foarte bine observate. A fost șgomotos aplaudată.

Programa se sfârșește cu quartetul „Puisorul“, cântat de corul reuniunii.

După concert a urmat jocul, care a ținut până în zori. În pauză vice-presed. reuniunii prof. Ioan Păcurariu prin o vorbire bine simțită salută anul nou dorind, tuturor an nou fericit.

Cât despre costume ele au fost variate. Un lucru regret numai: nu am văzut nici un costum țărănesc.

Frumoasele dame și d-șoare ar îndeplini o frumoasă misiune, dacă la petrecerile viitoare n'ar uita de frumosul costum național.

La revedere dar...

Dorel.

Dela Beiuș.

Baccilii informațiilor ziaristice. S'a întâmplat că în Beiuș a reușit de primar comunal un oare-care Ilyés Albert, contra altui oare-care Erdélyi János. Corespondentul „Tribuner“ din Sibiu comentează acel act precum urmează: „E de notat, că nici un Român, nici măcar cel din urmă țeran nu a votat pentru Ilyés, cum zic, nici un Român, afară de catichetul Nicolau Diamandi și avocatul Gavril Cosma.“

Noi, cei din Beiuș, știm pozitiv, că dl Gavril Cosma n'a votat de fel, ear că pe lângă dl Diamandi au votat mulți Români, ale lor voturi au fost chiar decisive. Așa dar...

La tot cazul e regretabil că obștea Românești din Beiuș i s'a creat această situație paradoxă prin candidarea d-lui Erdélyi de Român până la oplația după primărie. „E de notat“ dară că s'a dat un corectiv unui om care uitase de obârșia sa, și e chestie de apreciere dacă mai bine e a promova pe cei-ce se leapădă de neam

și prin aceasta a încurajia și pe alții la această treaptă a înaintării. Intre altele, nu s'a făcut gaură în lună din căderea d-lui Erdélyi János dela cinstită treaptă biră-iască.

Din istoria războaielor.

Se poate privi ca un lucru constat, că pierderile din războiul ce acum decurge între Englezi și Buri sunt relativ cu mult mai mici și mai neînsemnate, decât acela din războaiele petrecute mai înainte, și luptele de până acum, cu cât mai departe le scrutăm în-dărăt în istorie, apar mult mai sângeroase decât cele de azi.

Să luăm, de pildă, războiul din 1870—71, în ale cărui lupte petrecute lângă *Mars-la Tourne Gavelotte* au luat parte 450 000 de oameni, din cari 70.000 deveniseră invalizi incapabili de luptă, va să zică tocmai 15 percente din numărul întreg al ostășimei. La *Weissenburg* o pierdere de 23%, ear' la *Wörth* alta de 21 percente au rămas pe câmpul de luptă. În atacul de la *Spichen* Germanii perduseră 17 percente din trupele lor. În lupta de la *Königsgrätz* Prusienii perduseră 10 percente, deși, după-cum se știe, trupele lor nu fuseseră deodată în foc. La *Magenta* și *Solferino* (în 1859) pierderea a fost de 11 percente.

Ca lupte din cele mai sângeroase se amintesc acelea din războiul civil al Statelor-Unite americane. Astfel la *Gettysburg* din 80.000 de oameni căzuseră 15 000, adică 18 percente. În războiul crumeic lângă *Alma* trupele aliate franceze-engleze perduseră 6%, ear cele rusești 10 percente.

Aceste războaie din jumătatea a doua a veacului XIX apar însă domoale pe lângă războaiele lui Napoleon. — Lângă *Borodino*, la 1812, stăteau față în față 250.000 Francezi și Ruși, din cari au căzut morți și răniți 80.000, va să zică 23%. În lupta din 1807 lângă *Eylau* (în Prusia) căzuseră 33 percente din rândurile luptătorilor. La *Salamanca* s'au luptat 90.000 Francezi și Englezi, dintre cari 30.800 de oameni au rămas pe câmpul de luptă, va să zică 34%. În această luptă cea mai groznică pierdere au suferit-o Englezii la atacul de pe înălțimile de lângă *Albaera*, unde 1800 din 6000 de oameni au rămas morți și răniți, adică 70 percente.

Răsfoind istoria mai veche, aflăm, că Englezii la *Fontenoy*, în 1745, perduseră 20 percente din numărul ostentilor; ear' Francezii la 1704 în lupta petrecută în po-triva prinților *Eugen* și *Mariborough* au perdut 18 000 din 57.000 de oameni, va să

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI.“

Chiriașii cei noi.

(Urmare.)

Veronicei îi venia să intre în pământ de rușine — se făcuse roșie ca focul și plină de nedumerire, își plecă privirea în jos... Însă această zăpăceală o făcea cu atât mai încântătoare, ceea-ce se părea că și doctorul a observat, căci o privi lung — îndelungat. Și ori de câte-ori se încerca să se amestece și ea în conversație și își ridică ochii spre el, întotdeauna întâlnia privirea lui strălucitoare — atunci căpșorul ei se pleca în jos, întocmai ca o floare atinsă de razele arzânde ale soarelui.

Intr'acestea d-na Caspar își bineventă oaspele și îl pofti să șadă. El se așeză în fața pomului înluminat și oftă odată adânc.

„Ah, această tignă sârbătorească! Nu vă puteți închipui ce bine mă simt în această dispoziție de Crăciun, — ea îmi revoacă în memorie casa părintească și anii copilăriei mele. Îmi pare ea și când după ani mulți, petrecuți în străinătate, mă aflu earăși acasă!“

„Doresc să vă simțiți ca acasă“, zise d-na Caspar într'un ton părintesc.

„Vezi, doamnă,“ continuă el, privind spre Veronica, care ca o mămucă umbra încoacă și încolo, „asta e, ceea-ce surorii mele — durere — îi lipsește. Un bărbat, pe care încă în frageda etate, vântul sorșii îl smulge de pe pragul părintesc și îl duce cu sine în vârtegiul lumii, se poate mai ușor emancipa, de mâna harnică și îngrijitoare a mamei. Dacă însă o tină fată, un boboc abia în dezvoltare, cum e și sora mea — va trebui să crească și înflorească fără îngrijirea mamei, va deveni o floare delicată. — Da, dacă ar pute fi mai des cu d-ta!“ zise Veronicei, care tocmai acum sta înaintea lui, ținând o tăbliță cu păharele, pline de punctu încă ferbinte.

În locul ficeii, luă d-na Caspar cuvântul:

„Trimite numai fetița în jos—va afla o plăcere lângă Veronica mea, căci toți se simt bine în apropierea ei!“

„Dar, mamă“, zise ea încet.

„Da, da, dragă — tot ce-i adevărat — pentru-ce să nu știe și dl doctor, că fata mea e o comoară și un noroc, ca și când ea fi câștigat lozul cel mare?“

„Așa-dar, las' să ciocnim în sănătatea acestei comori, pe care ați câștigat-o în loteria vieții“, zise Hauser râzând, și vesel își ciocniră păharele. Apoi pași spre Veronica.

„Dar noi pentru cine să bem?“

„Pentru buna vecinătate“, zise ea repede, ear D-rul o privi fericit în față.

A fost o seară frumoasă. D-na Caspar se răzima prielnic, pe perinele ei moi, și mâinile Veronicei, de altă dată așa de active, se odihneau acum pe poală — visa cu ochii deschiși, — ear lângă ea frumosul și seriosul bărbat, visa și el...

„Dragă doctore, te rog nu-mi lua în nume de rău, dacă 'ți fac o întrebare“, zise d-na Caspar. Pentru-ce a trebuit să te muși, tocmai în ajunul Crăciunului?“

„Pentru-cel cu puțin mai înainte“ mi s'a oferit cel mai frumos dar de Crăciun, adică primul meu post în spitalul Elisabeta, devenind vacant printr'un cas de moarte, prin urmare a trebuit să-l ocup imediat. Locuința mea era prea departe, găsind una goală și mai aproape, m'am și mutat. Steaua mea m'a condus în această casă—o adevărată stea de Crăciun! Îi voi fi recunșcătoare toată viața mea!“

Seara înainta mereu. Cucu eși mai de multe ori mirat la ușița lui să vadă, dacă străinul cel cu barbă lungă, nu s'a mai dus încă! Și într'adevăr acum se ridică.

„La revedere!“ îi zise d-na Caspar la despărțire. Veronica îl petrecu până la ușă,—fără a zice o vorbă. Sau poate strîngerea de mână și focul ochilor ei, e și asta o vorbă? Se înțelege, asta nu se poate ști.

În ziua următoare, când Veronica era tocmai ocupată în buchtărie, eată că d-șoara Hauser îl face visita.

Mica coconită, fără să mai aștepte să fie anunțată, intră de-odată cu Ioana și se postă în mijlocul buchtăriei. Ea avea în mână un frumos buchet de garoafe albe și în prima perplexitate îl ținu așa de aproape de nasul Veronicei, încât trebuia să înțeleagă că pentru ea e destinat.

„L'a trimis fratele meu“, zise Ana, „ceva nemaipomenit!“

„Îi voi da mamei mele.“

„Nu; nu e pentru mama d-tale. Dă-i ei, mi-a zis Otto, dar atunci a trebuit să tușească, căci nu știu ce i se pusese în gât și-mi mai strigă încă odată: „D-șoarei Caspar, se înțelege! Sigur că așa Te chiamă?“

Aceasta făcu un semn afirmativ și puse buchetul într'un păhar cu apă. Așa povestind însă, luă o garoafă din el și-o prinse la piept.

„Ce faci de mâncare, dacă îmi dai voce să întreb?“

„Frig o rață, mâncarea favorită a mamei!“

„A mea încă; nu pot s'ajut ceva?“

„La preparare sau la mâncare?“

Ana se 'nroși.

zică 81 pece, în timp ce armata aliaților perduse patra parte din numărul ostașilor. Tot aceeași la anul 1848 lângă *Roos* din 1000 de Spanioli au măcelărit și rănit 8000 înși: 80 procente. — Perderea Helenilor lângă *Marrignan* în 1515 a fost de 100%. Înainte de asta cu un secol cavaleria franceză lângă *Asincourt* perduse și cincilea din rindurile sale; ear' la *Beccue*, unde în 1882 Flamanzii învinsesă rupele regelui francez, 80.000 de morți rămas pe câmpul de luptă, un procent form de pierdere, care se urcă la circa de 60%. Lângă *Crecy* în 1346 Francezii au lăsat morți tocmai jumătate din 70.000 de oameni.

Și cu cât mai departe mergem îndărăt în istorie, întâlnim lupte din ce în ce tot mai sângeroase. Astfel la anul 451 în lupta de la *Chalons sur Marne* (pe câmpiile catalaunice) 165.000 de Huni au căzut morți pe câmpul de războiu. — Ear' în timpurile vechi popoarele au purtat lupte nimicitoare în puterea cuvântului. Aproape fiecare luptă nu se sfârșea decât numai cu totala nimicire a unuia sau altuia dintre popoarele beligerante.

NOUȚĂȚI

Arad, 22 Ianuarie 1900.

Dela Curtea episcopescă din Arad. Er' s'a dat un dincu mare în onoarea statului major al oficerimii regimentului 38 de inf. din loc. Au fost invitați cu acest privilegiu la masă și onorații civili, Români și Maghiari, cu totul 28 persoane. Primul toast l'a ținut (românește) P. S. Sa Episcopul Goldiș pentru M. S. Monarhul. Tot P. S. Sa a tostat apoi (nemțește) pentru armata comună și reprezentantul ei în Arad, Excelența Sa dl general Gustav Blondein, comandantul cetății, ear unguerește a salutată pe dl Boer, reprezentantul honvezimef. Multă bucurie și bună impresie a făcut toastul Excelenței Sale dl general Blondein, care a adus omagii credincioșilor bisericii gr. or. române și capului lor iubit aicf, P. S. Sale Episcopului Goldiș, arătând în același timp, cum regimentul aradan este în mare parte compus din fiii bravi ai acestei diocese.

Societatea a fost foarte animată, așa că a rămas împreună până spre seară, rostindu-se toate atât din partea d-lor oficeri superiori, cât și din partea onorațiilor maghiari și români.

Știri îmbucurătoare. Cu bucurie înregistrăm știrea ce primim din Beiuș, că va-

„Nu pot să și rămân la mâncare, acolo unde am intrat pentru prima oară, în casă — Nu-i așa, asta nu se cuvine?” zise ea cu oare-care îndoială.

„Et, ei?”, o mângâia Veronica, „noi nu o luăm așa strict”.

Aceste câte-va cuvinte au fost de ajuns pentru mica sfătoasă, ca s'o liniștească, și fără a mai aștepta o invitație, se apucă să ajute Voronicef. Mai târziu, când friptura era gata, pe masă, și mirosul ei plăcut îi ajunsese până la nas, nu se lăsă a fi mult îmbiată.

Era deja târziu când s'a re'ntors acasă.

„Ah, Otto, ce bine mi-am petrecut; și la despărțire m'a sărutat! Inchipuște-ți, pe mine, să mă sărute cine-va! Cr. d că a fost primul sărut în viața mea. Aci pe obrazul acesta! Îi simt încă și acum!”

Dar ce-a pățit Otto al ei?! se părea ca și când ar fi cuprins de-odată, de o duioșie neesplicabilă, — îmbrățișă pe mica lui sorioară, cu foc, și își apăsă buzele tocmai în acel loc, unde i-se părea că simte încă sărutarea Veronicef.

(Va urma.)

Traducere de: Eugenia Pinciu.

lorosul frunză Dimitrie *Negrean* din Beiuș, e spre deplină însănătoșare. Dumnezeu să ajute, ca să-l vedem cât de curând deplin sănătos.

Dl Vasile Mangra, cu data de azi, este numit referent onorar la senatul bisericesc al consistoriului din Arad.

Din Orăștie primim din partea d-lor Sever Orbonaș, Cornel David și Romul Boca, studenți universitari, o scrisoare, ca întimpinare la corespondența ce am publicat din Orăștie. Numiți domni ne scriu, că în prima întrunire a tinerilor, cari arangează balul, nici nu s'a discutat asupra programului de dans și peste tot nu poate fi vorba, ca în balul ce se va arangea să se danseze csárdás. Luăm act cu plăcere.

Bal românesc în Lipova. Eri, Duminecă seara, în 9/21 l. c., societatea damelor române din orașelul Lipova, sub presidența dnei *Elena Hamsea*, a arangeat un bal românesc în sala cea mare a hotelului „Archiducele Iosif” de-acolo în favorul școlărilor săraci dela școalele populare române din Lipova. După oarele 8¹a spațioasă sală era tixită literalmente de un public ales, atât din Lipova, cât și din împrejurime, până chiar și din depărtări considerabile, apoi din Arad, Timișoara, etc. A fost o petrecere admirabilă și animată cum rar se poate vedé. Deși publicul era mixt, Români și neromâni, buna și armonica dispoziție a ținut în tot decursul nopții până la orele 5 dimineața spre cea mai completă mulțumire atât a comitetului arangiator, cât și a numerosului public participant. Damae, mame și copile, indeosebi acestea din urmă, cu fețele lor de bujori și cu ochii plini de farmecul lor dulce, cu acest privilegiu au putut în Lipova să-și petreacă mai ales, că numărul de tineri îndoit mai [mare a fost ca al damelor, indeosebi,] fost covârșitor numărul tinerilor noștri din Seminarul din Arad, cari în pauze au delectat întregul public prin o mulțime din cele mai frumoase și bine executate cântece naționale. Jocurile au fost aproape numai românești; mai ales „Ardeleana” a fost des repetată. Cuadrile s'au jucat patru, de vr'o 60 părechi. Străinii înșiși au rămas încântați de succesul splendid al acestor petreceri, și „csárdás” nici prin minte nu i-a trecut cuiva dintre dînșii să ceară dela corzile muzicel. — A face un registru al familiilor, ori al drăguțelor și fărmeccătoarelor dansatoare, — nu mă încumăt, de frica să nu scap vre-una dintre dînsele. Țin însă mult să accentuez, că a plăcut foarte mult înfățișarea în frumosul costum național a d-nei *Emilia G. Moldovan* și a d-goarei *Ersilia Ștefu*, ambele din Arad. — Celelalte frumoase toalete — nu am eu darul să le descriu...

Pe lângă splendida reușită a părții morale a balului amintesc, că venitul material s'a urcat la suma de 260 Coroane.

Tunel surpat. Joi trecută după amiază partea dinspre Pojon a tunelului de la calea ferată de lângă acest oraș s'a surpat așa, că a închis cu desăvârșire trecerea prin acel tunel. A fost o norocire, că trenul ce tocmai cu ceva mai înainte trecuse prin tunel, n'a fost ajuns de catastrofă. Surparea a fost pricinuită de moștea zăpezii. Comunicațiunea mai multă vreme s'a făcut numai mutându-se pasagerii și mărfurile de pe un tren pe altul. A trebuit o muncă uriașă până-ce s'a deschis din nou calea.

„Foala Pedagogică” — excelenta revistă școlară ce apare în Sibiu sub redacțiunea dlor: Dr. D. P. Barcianu, D. Comșa și Dr. I. Șroia, cu 1 Ianuarie 1900, a intrat în anul al IV-lea al existenței sale. Nrul 1 are următorul cuprins: „Reforma în învățământul din istoria naturală în școalele populare”, de Dr. D. P. Barcianu. — Modele de lecțiuni: „Avram și Lot” (lecție din Istoria biblică pantru curs II), de Inv. Ioan Pavel. — „Din literatura școlară”. — Răspuns la recenziunea dlui Dr. P. Șpan asupra broșurii: „Religiunea în școala veche și în școala nouă”, de Dr. Petru Barbu. Informațiuni. — Felurim. — Invitare la abonament (6 coroane pe an, 3 c. pe 1/2 an) corespondență.

Materialul publicat în acest Nr. se estinde pe 82 pagini.

Atragem din nou atențiunea învătătorilor noștri asupra acestei folositoare reviste și îi îndemnăm cu toată insistența să o aboneze.

„Liga Română”, organul comitetului Ligii Culturale, a încetat de a mai apăre. Causa este, că mulți dintre abonații ei deși au continuat a primi luni și ani de a rindul revista, nu și-au achitat abonaamentele.

O dorință a lui Verdi. Se știe, că celebrul artist italian *Verdi*, de câte ori i-s'a imbiat vr'o distincțiune, totdeauna a refuzat-o. Acum se vestește din Roma, că marele artist a trimis ministrului *Bacelli* o epistolă, în care îl roagă pe acesta, să i-se îngăduie, ca după moarte să-și doarmă somnul de veci în capela *asilului musicalilor*, înființat de dînșul la Milano. Fiind însă oprită în Italia înmormântarea între zidurile orașelor, ministrul *Bacelli* a a hotărât, că îndată-ce se redeschide parlamentul, va aduce un proiect de lege specială pentru a se îndeplini dorința și cererea marelui artist.

Autentică și — scrie „Rom. Jună” dedicată dlui I. L. Caragiale.

Mai zilele trecute se anunțase la teatru piesa „Moștenitorii”. În ultimul moment spectacolul se schimbă și se dă „O noapte furtunoasă”.

Un domn jobenat și înmănușat sosește după ce s'a anunțat schimbarea, și își ocupă locul în rândul întâiu.

Trece un act, trec două... La al treilea, domnul jobenat și înmănușat se pleacă spre vecinul său:

— Bine, domnule, un lucru nu înțeleg: De ce i-o fi zicând piesei acesteia „Moștenitorii”?

Credința lui Krüger. Bătrânul president *Krüger* al Transvaalului a adresat o cerculară către toți generalii Burilor, așa, cum el s'a obișnuit și cum credința lui îl dictează, — în numele lui Dumnezeu, căci el e tare în credința sa către Dumnezeu și în credința aceasta e convins, că nu se va lăsa. În cerculara sa bătrânul *Krüger* zice:

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns cu cauza noastră acolo, că acum cu siguranță putem spera, că cu puteri de lucrare convenite și cu credința pusă în Dumnezeu cu bun sfârșit vom termina războiul ce ni-s'a impus. Am studiat până în capăt întregă biblia, ca să găsec vr'un moment de scusă pentru Englez, dar n'am a'at într'însa nici o singură propoziție, care li-ar da dreptate în procedarea lor față de noi. Cetiți palamul 33. Acesta a fost punctul nostru de plecare: căci adevărat este cuvântul Domnului și bune sunt toate faptele lui, iubește adevărul și dreptatea, plin e pământul de bunătatea lui Dumnezeu. — Dumnezeu a zădărnicit gândul rău al popoarelor (al Englezilor) ca să împedecă pe păgâni în planurile lor. Nu prin oștire mare învinge domnitorul, nu prin putere mare scapă cel viteaz. Eată ochiul lui Dumnezeu e ținut spre cei-ce se tem de El, cari așteaptă îndurarea Lui. Sufletul nostru așteaptă pe Dumnezeu. El e ajutorul și spriginul nostru, căci în el se veselește inima noastră, și încredere avem în numele cel sfânt al Lui. Aibi de noi, Doamne, îndurare precum nădejduim întru Tine.

Dimpotrivă se vorbește despre dușman (Englezii) în psalmul 83, care sună: Fă+ pe ei, Doamne, pe conducătorii lor, ca pe Oreb și Zeeb, ca pe Zebah și Salmun, cărmuitorii lor, cari ziceau: să luăm pentru noi locașurile lui Dumnezeu. Fă-i pe ei, Doamne, ca roata și precum e pleava în fața vântului, precum focul cuprinde pădurea și precum flacăra mistue munții. În acest chip goneste-i pe ei cu vânt și cu furtună în împraștie. Acopere-i pe ei cu urgie, ca să caute numele Tău, Doamne. Rușinați și învrăjbiți să fie ei pentru vecie; să întregească și să piară și să știe, că Tu, numele Tău, Doamne, singur este prealalt peste tot pământul.

Krüger apoi continuă: Dușmanul vrea să ne pustiască țeara. Opera nimicitoare a Angliei este întocmai ca atacul diavolului împotriva bisericii lui *Christos*. — Cerculara se încheie: Avem să continuăm lupta în numele lui Dumnezeu!

Mare cutremur de pământ. Se vestește din Amsterdam, că zilele trecute în insulele *Sumatra* și *Iava* a fost un groaznic

cutremur de pământ, care a nimic cu desăvârșire mulțime de comune. Și-au perdut viața mai multe mii de oameni.

CUGETĂRI

Adevăratul nobil nu se naște, ci se face. *I. etrarca.*

Reputația ce se trage din părinți e înșelătoare și în curând se consumă, dacă nu o însoțește virtutea proprie.

Macchiavelli.

O nobleță instruită și virtuoasă formează gloria unui stat.

Anonim.

Nobleța și virtutea fiind aceeași calitate, nu există altă nobleță decât virtutea.

Antistene.

În toate condițiunile este o nobleță. *Lamartine.*

ULTIME ȘTIRI

D. D. Sturdza, șeful partidului național-liberal din România, cu privilegiul Anului-Nou a primit din toate orașele țerii telegrame de felicitare subscrise de sute de fruntași ai țerii. Din toate părțile i-se exprimă omagii și este asigurat de osebita stimă a tuturor aderenților partidului.

Din Sârbia. „*Novoie Vremia*” confirmă știrea trecută acum o săptămână, prin toată presa austro-ungară, spunând că *Milan* înduplecă pe fiul său regele *Alexandru* de a trece la unire, pentru a pute căpăta de nevastă o archiducesă austriacă, pe semne una din ficele archiduceului *Frederic*. În urma acestor două întâmplări Bosnia-Herțegovina ar fi alăturată la Sârbia, care apoi, așa de mărită, s'ar pune sub protectoratul Austro-Ungariei.

Noue arăstări în Polonia ru-sească. În decurs de patru luni s'a întâmplat a treia arestare a inteligenței polone din Varșovia. Foile poloneze din *Galiția* publică din capitala Poloniei ru-sești știri, că în 13 c. au fost arestați acolo 30 elevi de gimnasiu. Tinerii se întruniau în ulița hămeului pentru a se consfătuți: asupra modului și mijloacelor, cum ar pute măi cu eficacitate lucra printre popor în sens cultural. Poliția, fiind dinainte avisată, străjuia nu numai casa ci și ulița întregă respectivă; cu toate ac'ștea tinerii s'au adunat la 10 ore seara. Îndată-ce erau toți întrunți, poliția a intrat, i-a arestat pe toți și i-a dus în fortăreață.

Războiul buro-Englez Naște cu trei zile telegrame din Londra vesteiau, că gen. Buller a bătut pe Buri și *Ladysmithul* a fost eliberat.

Telegramele din urmă desmint însă știrile de mai înainte, mai mult chiar: din *Bruxella* vine știrea, că *Buller* a fost bătut la *Tugela*, ear din Londra se depeșează, că „situația o neschimbată”, și că lordul *Roberts* a telegrafat generalului *Warren* să fie precaut și void să treacă fluviul *Tugela*, să nu se lase a fi prins în capcana *Burilor*.

Sigur e numai un lucru: e chestie de puțină vreme până să se dea earăși o luptă mare, decisivă.

Se zice că aproape de *Ladysmith* generalul *Joubert* are sub comanda sa 48.000 Buri, ear cei din *Mafeking* și *Ladysmith* nu mai au ce să mănânce.

Vasul german „*Bundesrath*” a fost eliberat și Englezii vor plăti despăgubiri pentru pagubele pricinuite.

Editor: Aurel Popovici-Barcianu. Red. respons.: Ioan Russu Șirianu.

ECONOMIE.

Grâne.

Prețurile de la 22 Noemvrie.

	Arad:	B.-Pesta
Grâu Aprilie fl.	7.10—7.30 fl.	7.96—7.87
Octomvrie	"	8.02—8.03
Cucuruz Maiu	3.80—3.90	5.—5.01
vechiu	5.—5.20	5.20—5.50
Orz vechiu	"	5.65—6.60
" nou	5.40—5.50	"
Secară Apr.	5.60—5.70	6.42—6.44
vechiu	"	6.10—6.35
Ovăs Apr.	4.40—4.50	5.6—5.8
Oct.	"	4.90—5.28

Cursul pieții din Arad.

Hârtie-monetă română	Cump. fl. 9-48	vând	9.52
Lire turcești	"	"	19.—
Imperiali (15 R. aur)	18.90	"	12.—
Ruble rusești 100 à	126.—	"	5.62
Galbeni	5.58	"	9.55
Napoleon-d'orf	9.48	"	58.95
100 Marce germane	58.50	"	12.50
Livre sterling	11.90	"	"

Spirit:

	21 Oct.
Spirit rafinat; cu toptanu	55.50
" " cu micu	56.50
" brut cu toptanu	54.50
" " cu mic	55.50

Porci:

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate:		cr. p. kg.
bătrâni 320—380 kg.	40—42.	"
tineri 320—390	44—44.5	"
" 250—390	44—45	"
până 250	45—46	"
mijlocie 240—260	47.5—48	"

La administrația

„Tribunei Poporului“

se află în deposit spre vânzare următoarele opuri și broșuri:

„Teoria dramei“ de Dr. Iosif Blaga. Prețul 1 fl. 80 cr.

„Cuvântări bis. de Massilon traduse prin Ioan Genț. Prețul 2 fl. 50 cr.

„Lupta pentru drept“ de Dr. R. Ihering traducere, de T. V. Păcășeanu Prețul 1 fl.

„Din vremuri apuse“ de Iudita Secula, Prețul 50 cr.

„Juvenilia“, prosă și versuri de Sextil Pușcariu. Prețul 80 cr.

„Vieritul“, de Petru Vancu. Prețul 50 cr.

„Pribeag“, de I. Sceopul. Prețul 75 cr.

La facerea comandelor, cari se vor efectua prompt, rugăm a se adauge și spesele de porto postal.

Administrațiunea „Trib. Pop.“

„Biblioteca Teatrală“, apare în Brașov ediția Societății de teatru Român. Broșura 7 cuprinde „Unde dai și unde creapă“, comedie în 2 acte Al. Cosmar, localisată de Iuliu Popescu. Numele dlui Iulia Popescu, mai ales ca traducător și localisator al mai multor piese de teatru, este cunoscut și apreciat la noi. D-sa a tradus și „Bustul“, jucat cu atâta succes de diletanții români din Sibiu, înainte cu 5 ani. Piesa de mai sus desigur va fi primită cu plăcere și diletanții români vor juca-o cu predilecție. Noi o recomandăm cu toată căldura. Este o localizare bună a unei piese teatrale de valoare.

A apărut în editura de arte grafice „Minerva“ din București „Călimdarul Minervei“ pe anul 1900 cuprinde o mulțime de lucruri frumoase și instructive.

O carte bună. Distinsul nostru profesor din Brașov, Dl Vasile Goldiș a lucrat o folositoare carte școlară: „Geografia pentru școlile populare, întocmită pe baza planului Ministerial de învățământ. Partea primă (pentru clasele III și IV), cu numeroase ilustrațiuni și harte colorate.“ Editura librăriei Ciurcu Brașov. Prețul unui exemplar 85 cr. Materialul tratat se estinde pe 68 pagini, în ordinea următoare: „1. Regiunile lumii, 2. Comuna, 3. Locuitorii și ocupațiunea lor, 4. Religiunea și limba locuitorilor, 5. Hotarul comunei, 6. Drumurile, 7. Apele curgătoare, 8. Apele stătătoare, 9. Mijloacele de comunicațiune, 10. Insulă, peninsulă, golf, 11. Sesul, 12. Dealuri și văi, 13. Orizonul, 14. Desemnarea regiunilor lumii, 15. Harta, 16. Cercul, 17. Comitatul, 18. Ungaria. — II. „Ungaria și Europa.“ (Materialul clasei a IV-a.) Ținutul muntos din Sudost. Câmpia Ungariei. Ținutul muntos Nordostic, Ținutul muntos Nordvestic, Ținutul deluros Sudvestic. Orașul Fiume și ținutul lui. Ungaria în genere. Terile aparținătoare Ungariei. Europa în genere.“ La toate capitolele e alăturată câte o hartă colorată.

O recomandăm cu toată căldura învățătorilor noștri.

Exerciții intuitive și gimnastice, manual pentru învățătorii școlilor populare române, întocmite după plan, de Ioan Tuduceșcu, învățător în Lipova. Ediția a III. Prețul unui exemplar: 30 cruceri.

O nouă carte folositoare. Sub titlul: „Amicul Poporului, îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român, de Titu Vuculescu, pretor, a apărut tocmai acum în tipografia „Tribunei Poporului“ în Arad o carte în adevăr folositoare pentru popor. Ea se extinde pe 148 pagini, în format 8° mare, cu un tipariu frumos și bine îngrijit, broșată elegant și scrisă într'un limbajiu la înțelesul poporului. Cuprinsul pe scurt al bogatului material al cărții este următorul:

I. Agricultură. — II. Ape (mori de apă navigare, broduri, plute). — III. Boalele și păstrarea vitelor. — IV. Cause comunale. — V. Drumuri și vama. — VI. Finanțiere VII. Industrie. — VIII. Judecătore. — IX. Matriculele de stat. — X. Militare. — XI. Mine (Ocnărit). — XII. Moștenire. — XIII. Ordinea publică (Ajutor la nenorociri, Aducerea puștilor din altă țeară, Apa de sodă, Ajutorarea săracilor, Adunări publice, Afacerea cu zăloage, Boalele epidemice, Birturi, Curățirea coșurilor (hornuri), Curățirea ulitelor, Calea ferată, Cetățenia de stat, Escortarea, Edificări, Instruarea în joc, Invențiuni (descoperiri), Legea de presă, Lucruri găsite, Măsurarea bucatelor, Monumente istorice, Ospătării, Plata medicului, Pânza (Teguri), Poștă, Privilegiu (Patente), Paza contra focului, Societăți (bărnci, case de păstrare), Site de aramă, Sdrnțe, Sămânțe de bucate, Instanțieri, Școală secretă, Ținerea cânilor, Trecerea în altă țeară, Tipografie, Vânzarea bureților, Vânzarea de puști și prav de pușcă, Veninuri). — XIV. Orfanale. — XV. Păduri. — XVI. Pescui XVII. Religione. — XVIII. coală — XIX. Sănătatea publică. — XX. Servitori. — XXI. Venat.

Ori-ce daraveri, pe cari poporul le are aproape zilnic atât cu direcțiunile administrative, cât și cu judecătoriale din patrie, cărturarii din popor le află în cartea aceasta toate la un loc, bine lămurite și spuse în limbă populară și înțeleasă de toți.

Prețul acestei cărți folositoare este numai 1 coroană (50 cruceri) și se poate comanda atât la autor în M.-Pécska, cât și la administrațiunea „Tribunei Poporului“.

„Drepturile, datorințele și responsabilitatea membrilor de direcțiune“, de Alfred Kormos, trad. de Constantin Pop, funcționar la „Albina“. Carte foarte importantă pentru membrii din direcțiunea tuturor institutelor de bani și a ori-cărora societăți pe acții. Costă 1 fl. 50.

A apărut în tipografia
noastră și se află de vânzare

la

Administrația „Tribunei Poporului“

sub numirea

„AMICUL POPORULUI“

„îndreptător în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român“

de TITU VUCULESCU pretor,

cu prețul de 50 cr. plus 5 cr. porto postal.

© carte în adevăr folositoare pentru popor care cuprinde sfaturi și învățături de foarte mare folos pentru toate trebile și trebuințele poporului.

Administrația

„Tribunei Poporului“

Calindarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim călimdar scos în tipografia noastră

a apărut tocmai acum

cu ilustrațiuni, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. poro postal.

Doritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului“

La comande mai mari de 10 exemplare

dăm 20% rabat.

ADMINISTRAȚIA

„Tribunei Poporului“.